

ПАРАЋИНАЦ

Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

Година XIII

Број 26

јун 2015.

ПАРАЋИНАЦ

Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина

ПАРАЋИНСКА ПАМЕТАРНИЦА

ЗНАМЕНИТИ ПАРАЋИНАЦ ДИМИТРИЈЕ МАРИНКОВИЋ

Феликс Каниц -

Од Параћина кроз област Црнице
и Бабе до Честобродице

Записи из Параћина СПОРТ

Удружење Параћинаца
и пријатеља Параћина

ПАРАЋИНСКА ПАМЕТАРНИЦА

СЕЛО СИКИРИЦА
– ИЗ ДОБА КАМЕНЕ СЕКИРИЦЕ

На територији параћинског села Сикирице и у њеном атару, постоје материјални докази људског живљења и настањивања још из периода неолита, односно млађег каменог доба. О томе нам сведочи археолошки покретни материјал са локалитета „Слатина“. Преко овог значајног налазишта древне србске цивилизације својевремено је прешла трака ауто-пута Београд-Ниш. Истраживања на овом месту вршили су стручњаци Завичајног музеја из Јагодине, у коме се и налазе материјални докази живота на терену Сикирице из периода од 10-6 хиљада година пре нове ере.

На локалитету „Церјак“ се ископавају материјални остаци из периода старијег гвозденог доба. Овај локалитет се са истока надовезује на локалитет „Слатина“, док се са западне стране додирује готово са данашњим селом. И ова чињеница, сама по себи, сугерира нам закључак да је у питању својеврсни локацијски континуитет култура и цивилизација које су цветале на овом терену у праисторији. Може се претпоставити да се, можда са краћим прекидима, живот Прасрба Моравца на терену Сикирице одвијао у историјском и у хронолошком континуитету. Овај локалитет проучавали су стручњаци Завичајног музеја из Параћина, где се покретни материјал може видети и разгледати.

„Тераса“ на којој лежи данашња Сикирица, такође, је важна археолошка тачка која обилује материјалом из млађег гвозденог доба, као и из римског периода, а налазиште се пружа у дужини од два километра, почев од границе дреновачког атара до сикиричког гробља и локалитета „Попово“.

На сикиричком гробљу и локалитету „Попово“ проналазе се трагови византијске културе, који се откривају и данас приликом ископавања рака или гробних места. Углавном се ради о керамичком материјалу. Да је сикиричко гробље веома старо, доказују и урне из гвозденог доба, а на истом месту се откопавају и византијски и римски гробови. Ово је свакако за археолошку науку битан податак који указује на непрекидност живота људи на терену села Сикирице у периоду од десет до дванаест хиљада година.

Поморавске куће–чатмаре су савршени облик праисторијске винчанске куће (снимак из Сикирице)

Огњиште у старој србској кући у Сикирици

БОЖУР: БОГ ГОСПОДАР ЦВЕТОВА

Цвет божура – симбол трајања и неуништивости нашег народа, из најстаријих времена србства: и по боји, и по старини, и по називу

Да историјска неправда према Србима, и србској историји, иде толико далеко да је захватила све научне области, па чак и ботанику, доказује назив цвета – божур, који је од стране науке назван – пеонија, а име је наводно добио „према грчком богу Пеону“, како је недавно (3. маја 2014.) један професор из Ниша, на природним плантажама божура изнад Кривог Вира, источно од Параћина, објашњавао бројним љубитељима природе порекло и назив овог србског аутохтоног цвета, познатијег као косовски божур.

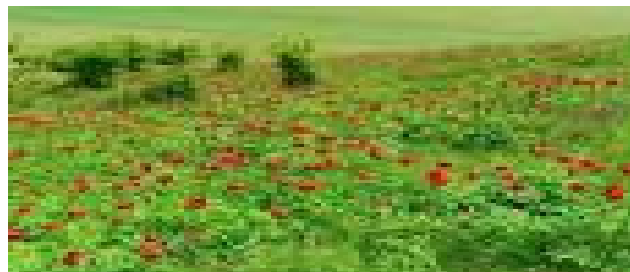
Да је дотични професор рекао да цвет пеонија носи назив по србском праисторијском племену – Пеони, била би то исправнија тврдња, јер је народ Пеона живео на Косову у праисторији, али и дилем Балкана. Пелазге, србске Беласте, људе старинце, односно србску првородну белу расу, од које је потекао данашњи бели европеид, страни извори у праисторији зову још и Пеонима, Панонима, Пелагонима...

Назив аутохтоног србског цвета - божура, који се пружа на преко 400 хектара дивљих плантажа изнад Кривог Вира, а подно планине Ртањ, је такође аутохтоног- изворног србског порекла. Ова именица састоји се из два дела - БОЖ - УР. Праисторијски Срби су БОЖУР изговарали као БОГ УР или у буквалном „преводу“ – БОГ ГОСПОДАР. Србску реч БОГ не треба посебно објашњавати, јер је у овом облику имају само Срби и данашњи народи - Словени, с напоменом да је изговарана и као Баг. Реч УР – значи ГОСПОДАР.

Први запис и потврду о томе налазимо на глиним плочама Асурбанипалове библиотеке. На једној од њих, која потиче из 1900. године пре нове ере дословце пише: „УР Нина сар Сербула“ – „ГОСПОДАР Нино цар Срба (Србије)“. Нино Белић је први србски цар који је створио прво светско србско царство на три суседна континента. Изградио је град – УР – у коме је столовао извесно време.

УР је, дакле, титула у древној србској титулатири и значи – ГОСПОДАР. Од те речититуле УР створена је средњовековна србска титула – УРОШ, коју су носили скоро сви Немањићи. Очигледно да су Немањићи били веома мудри владари, јер су задржали србску праисторијску титулу УРОШ-ГОСПОДАР и

придодали јој „нову“ титулу Стефан (Овенчани) из политичких разлога и ради добрих односа са РOMEЈОМ (Византијом) и Цариградом: Стефан Урош I 1276-1282, Стефан Урош II Милутин 1321-1325, Стефан Урош III Дечански 1331-1355, Стефан Урош IV Душан Силни (краљ до 1346, а потом цар) 1355-1371 и Стефан Урош V Нејаки.

Природне плантаже божура изнад Кривог Вира код Параћина

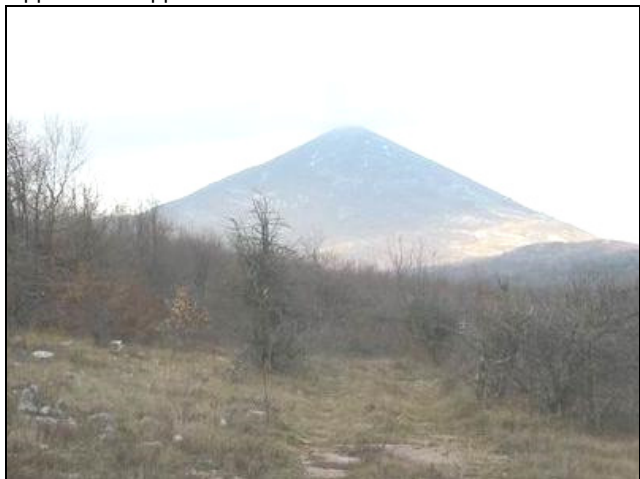
Дакле, аутохтони србски цвет БОЖУР значи БОГ ГОСПОДАР, а никако неће бити да је добио име по „грчком богу Пеону“. Мађари су од Срба много касније преузели ову реч, као и многе друге, и њоме означавају појам господина.

А зашто је БОГУР – БОЖУР баш цвет Бога Господара? Његово највеће природно станиште налази се не на Косову, како се традиционално мисли у народу, већ у близини планине Ртањ. А у росном добу човечанства, на планину Ртањ сишли су „небески стражари“, „нефили“ – односно они који су придошли с неба или господари. То знамо из Књиге Енохове. Али ко је Енох?

Енох је био препотопски пророк, којега спомиње и Библија, али његове књиге нису уврштене у корпус Старог завета. Међутим, Књига Енохова је ушла у састав етиопијске Библије, коју користи Етиопијска Православна Црква. У седмом поглављу ове књиге говори се о мешању „синова неба“ или „анђела“ са „кћерима људским“, који су потом сишли на Земљу: „Када се у те дане синови људски намножили, родише им се кћери љупке и лепе. Када их угледаше анђели, синови неба, заљубише се у њих, говорећи: „Изаберимо за се жене из рода човечијег и зачнимо децу“. Њихов вођа Самјаз, на то рече: „Бојим се да сте можда неспособни за тај подухват“. Али они му одговорише: „Присежемо. И обавезујемо се да своје намене нећемо променити, него ћемо завршити што смо наумили.“

Потом сви присегнуше и обавезаше се узајамним проклетствима. Укупно две стотине њих сиђоше на АДИС, врх планине АРМОН, јер су ту присегнули и обавезали се узајамним проклетствима. Власи ову планину и данас зову АРМАЊ или АРТАЊ. Овај други назив је данас, додуше, у чешћој употреби. Међутим, можда баш први, скоро заборављени, назив АРМАЊ, може да нам да одговор на питање шта значи назив ове планине. Ако су „инови Божји“ сишли на АРМОН, како каже Енохова књига, онда можемо претпоставити да је АРМОН исто што и данашњи АРМАЊ само прелик првобитног имена, а што је

резултат језичке деривације овог назива кроз миленијуме. Ако су се „синови Божији“ баш на АРМОНУ заветовали-присегнули и обавезали се, онда би значење планине РТАЊ од тада могло да се тумачи као – заветна планина синова неба. Код Срба су се изгубили облици АРМАН, АРМАЊ И АРТАЊ и остао је лакши за изговор - РТАЊ. Да видимо шта даље каже Књига Енохова?

Ртањ- планина на коју су прво сишли „небески стражари“ - господари и у контакту са белом расом унапредили човечанство

„Потом сваки изабере и узме жену, којој се приближи и с њом настани; подучаваху их враџбинама, зазивима и разликовању коријења и дрвећа. Жене потом зачну и роде дивове. И сваки бијаше висок 300 лаката“.

Тако тврди Књига Енохова. Господари са неба подучавали су дакле човечице - жене човечије, разним вештинама, али и познавању биљног света. Можда је још тада цвет србског БОЖУРА добио име БОГУР-БОГ ГОСПОДАР, јер својом лепотом то и заслужује. И највише га данас има у очуваном природном станишту баш испод планине Армон-Ртањ, на непрегледним плантажама.

(Наставиће се)

Мирослав Димитријевић

ПАРАЋИНАЦ
Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

PUTUЈТЕ ЈЕFTINO, BRZO I UDOVNO!

Знаменити Параћинац

ДИМИТРИЈЕ МАРИНКОВИЋ

МИНИСТАР,

ДРЖАВНИ САВЕТНИК

И ПРЕДСЕДНИК
СЕНАТА КНЕЖЕВИНЕ
СРБИЈЕ

Димитрије Маринковић рођен је фебруара 1835. године у Параћину, и као дете из имућне и угледне фамилије могао је да се редовно и безбрижно школује. У својој 25. години завршава Лицеј у Београду, где је потом службовао у судској струци, када временом постаје члан Касационог суда. Са тог места изабран је за министра правде Кнежевине Србије. Са места министра правде преузима ресор министра унутрашњих дела, а од 1866-1876. године у Гарашаниновом кабинету поново постаје министар правде, пуних десет година. Као министар унутрашњих дела, у време Српско-бугарског рата успешно је одржавао ред и поредак у земљи. После рата од 1886-1879. године био је државни саветник.

У периоду од 1895-1896. године Димитрије Маринковић је поново министар унутрашњих дела, и за то време је дао велики допринос сузбијању хајдучије у Србији, која је претходних година била у великом замаху. Велики правнички допринос дао је и 1901. године у писању и проглашењу Устава Србије. Као политичар, био је важан посредник за коалицију Радикала и Напредњака, који су стајали иза тог устава. Истовремено је изабран и за првог председника сената, али је већ 1902. године одступио са те функције када је сазнао да ће краљ Александар, са чијом се самовољом није слагао, поништити устав из 1901. године. Осим тога, правничко знање Димитрија Маринковића дошло је до изражаја и помогло да се уреде многи законски пројекти ондашње Србије, а нарочито кад је у питању закон о судској независности.

У историји Напредњачке странке његово име је трајно записано јер је био други човек по значају, угледу и утицају, одмах иза Гарашанина. Колики је био његов укупни значај, углед и допринос развоју Србије, говори и податак да га је др Станоје Станојевић уврстио у прву Народну енциклопедију СХС, као једног од најзнаменитијих Срба и Југословена.

Мирослав Димитријевић

(Напомена: Овај и наредни портрети и биографије знаменитих Параћинаца преузети су, и делимично допуњени, из зборника „Знаменити Параћинци“ аутора Мирослава Димитријевића, који је објављен 1996. године, као и из рубрике „Незаборавник“, штампане у листу „Параћинских 14 дана“ од 2001-2003. године, коју је писао и уређивао поменути аутор)

(5) Од Параћина кроз област Црнице и Бабе до Честобродице

Феликс Каниц

Велики научник и путописац Феликс Каниц, крајем прошлог века, у свом капиталном делу **Србија земља и становништво од римског доба до краја XIX века**, једно поглавље је посветио Параћину и околини Црнице и Бабе. Читаоцима нашег листа, у неколико наставака преносимо предметни текст у изворном облику. У овом броју иде наставак пети (5).

Наш одмор је био кратак, јер је у западнијој високој долини требало да испитам једну готово непознату грађевину. Пут до ње су отежавали хладни и топли извори који су избијали из тла са бујном травом и источно од рудника претварали га у праву мочвару. Низводно од става двају кракова Црнице, која се због јаких притока од Пожара нагло шири и убрзава ток, прегазили смо ову речицу и стигли на њену десну обалу. Још један кратки галоп и ево нас пред рушевинама цркве која ме је, надмашујући успелим пропорцијама и величином Петрушу и многе познате средњовековне српске споменике архитектуре, веома изненадила. Трагови пандантифа на јужном зиду, сачуваном до 6 метара висине, показују да је над 14,30 метара дугим и између бочних апсида 10,10 метара широким главним бродом стајала купола. На жалост, она је, као и сводови, срушена и лежи у шути који испуњава унутрашњи простор цркве све до хорских прозора. Све три апсиде су изнутра полукружне, а споља седмоугаоне. У јужној апсиди су фреске понајбоље очуване и нарочито у фигурама светитеља показују индивидуализацију која прелази оквире уобичајеног схематизма и даје довољно разлога за жаљење што је већина осталих оштећена, међу њима и ктиторска слика у пандантифу над улазом 6,25 метара дугог и 6 метара широког нартекса. У просеку један метар дебели главни зидови, постављени на соклу од црвеног пешчаника, рађени су од бигра и у погледу технике грађења слични су петрушким, па као и ови имају округле отворе за ваздух, сличне пушкарницама. Раније их нигде нисам видео на српским грађевинама. По њима би се могло претпоставити да је обе цркве радио исти мајстор у исто време; кад су саграђене и ко су њихови оснивачи, о томе српски аутори ништа не говоре. Милићевић и Карић не знају чак ни да оне постоје. Једино је марљиви историчар Руварац имао једну белешку у којој каже да је црква морала постојати још пре косовске битке. Наиме, године 1381. помиње се као посетилац светогорског манастира Хиландара » игуман из Сисоја <<, а 1509. Се у

Русији појавио » сисојски калуђер Јанићије <<; последњи пут патријарх Арсеније III помиње 1679. » метохију Сисојевац на Црници <<, која је (свакако идентична са нашим Сисевцем) вероватно, као и Петруша, припадала главном манастиру Раваници.

Испитујући ближе простор око цркве, нашао сам прилично велико утврђење, али толико оштећено да је тешко било тачније одредити његових седам фронтова. Ипак сам успео да их утврдим бар у главним линијама: од цркве је северни удаљен 27 метара, јужни 20 метара, источни 15 метара и западни 36 метара. Уза сам западни бедем наишао сам на једну грађевину, дугу 27 метара и широку 6,20 метара, подељену преградним зидовима у три просторије, широке 5,7 и 13 метара. На јужном бреду је према Црници била истурена огромна квадратна кула, која је, вероватно, штитила главни прилаз. На више места су метар дебели зидови прилично очувани; остаци на источном делу, где су грађени црвеним пешчаником повезаним густим малтером, дају утисак античке технике. Како по свему изгледа, овај манастир Сисоје, који је био јако утврђен, настао је на рушевинама неког римског кастела, који је с оним на југозападном брду Чокоће код Забреге и трећим на 801 метар високој северној Стражи, на извору Црнице, штитио поменути планински пут и римске топионице у подножју оближњег Горунувца; о постојању ових топионица сведоче многа хрпишта бакарне шљаке на десној обали Јованчева потока и пут који је од Ноггеит-а Margi водио онамо. Пут је је ишао десет километара десном обалом Раванице до Сења, тамо прелазио невисоки плато Јелен-брда и даље водио падином Лаза ка Горунувцу.

Овде се друштво које је с великим интересовањем пратило мој рад поделило. Свештеник се с господом Бабецким и Бошковићем вратио у Параћин, док сам ја с инжењером Тодоровићем, нашим пандуром и једним водичем који је добро познавао пут продужио ка манастиру Св. Петки.

Манастир Света Петка

Пењући се стрмим путем од рудника, оставили смо лево иза себе Бојацијин гроб и преко 200 метара серпентина стигли на 813 метара високу Папратну, са које се слаб поточић слива у суседну, једва 30 метара широку, али 400 метара дугу вртачу Падина. Овде сам прешао у западни крашки регион протегнутог планинског ланца Голубиња, високог 1321 метар. Његове високе површи, које као да се у

бесконачност протежу према истоку, богате су малим водотоцима који се обично завршавају у левкастим понорима и кроз дубока дна вртача пониру у доње водопропусне слојеве кречњака; око тих водотока се букве згушњавају у шумарке, а западна зона црвеног пешчаника прелази у широко подручје кречњака. Готово свим већим вртачама је српско-влашко околно становништво дало карактеристичне називе. Мало даље према североистоку, окружена са 40 мањих вртача, лежи 250 метара дуга вртача Брезовица, са стрмо засеченим ивицама, код које истоимени 120 метара дуг поточић пониру дубоко у гротло.

Манастир Света Петка

Даље на југ ишли смо преко усталасане, дрвећем богате висоравни, чије једном кошене ливаде дају у позну јесен богату пашу за стоку. Једноличност предела прекидале су овде-онде вртаче с водом, на којима стада гасе жеђ, или влашки пастири који су нас бранили од својих горопадних четворonoжних чувара. Од Пештерца један споредан пут води на исток преко Тупана (834 m) ка вртачи Игриште, са 40 до 50 метара високом ивицом и већим бројем малих, још стрмије засечених корита у оквиру широког басена, и даље ка суседном Торовишту, које прима малу притоку Голубницу. Затим смо прошли мимо Дебеле главе (811 m), где је поред истоименог потока код Горње Мутнице у повлатном слоју пешчаника нађен угаљ, па смо онда дотакли Косанић (726 m) и Црни врх (700 m), с кога се отвара диван поглед у даљину.

На југоистоку је изронио врх Ртња, на западу је неколико светлуцавих кривина назначавало ток Мораве, а изнад ње су се оштри профили планина западне Србије сливали у кулису преливену дивним вечерњим руменилом. На југу нам је видик заклањао незграпни масив планине Бабе, која се опружила попут неке огромне животиње и као да чува стражу на прилазу Параћину.

Наставиће се

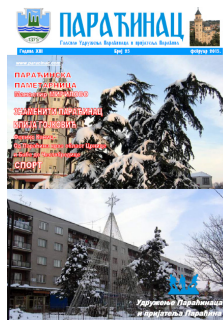
ПАРАЋИНАЦ
Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

Информације из Удружења

Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина из Београда, током ове 2015. године, до сада је одржало пет редовних окупљања, традиционално последњег уторка у месецу.

У протеклој 2015. години је објављен један број Гласила Параћинац (број 25) који је објављен на фебруарском окупљању.

Претходни број ПАРАЋИНЦА у овој години

Током припреме мартовског окупљања, наше Удружење у сарадњи са туристичком организацијом Параћина организовало је Изложбу фотографија ПАРАЋИН КРОЗ ВРЕМЕ, - Стари ПАРАЋИН XIX и XX век. Отварање изложбе је било 24.3.2015. у 17.00. у ул. Деспота Стефана 12/8. Изложба је била отворена до 28.3.2015. године, сваког дана од 10 до 17 часова, осим последњег дана када је трајала до 13.00 часова. На отварању је уз мултимедијалну презентацију својих фотографија говорио и аутор изложбе Бобан Јелисавчић.

Плакат са изложбе фотографија Бобана Јелисавчића

У склопу својих планираних активности 17. маја 2015. године је одржана промоција књиге Џо Молера Параћинске приче. Специјални гости аутора су били: ансамбл Ођила, примадона Јадранка Јовановић и пијаниста и композитор Никола Рацков. Током промоције Јадранка Јовановић је песмом, уз пратњу Николе Рацкова увеличала ову прославу и одушевила све присутне. Поред Јадранке Јовановић, присутне је песмом одушевио и ансамбл Ођила. Сви присутни су се

после промоције дружили уз песму и пригодни коктел.

Промоција књиге Џо Молера

Јадранка Јовановић, Џо Молер и Никола Рацков

До летње паузе је остало још једно, јунско окупљање. Тренутно се планира екскурзија до Параћина, и ако све буде по плану биће реализована током месеца, о томе више речи у наредном броју.

Поновно окупљање, после летње паузе је последњег уторка у септембру.

Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина

ЗАПИСИ ИЗ ПАРАЋИНА

На изложби Сувенира и туристичких публикација 2012. године Славица Ракочевић из Параћина добила је награду за ауторски рад - сувенир шоља. Овај сувенир има и употребну вредност и дизајном је привукао пажњу и других туристичких кућа у Србији. Продаја по 600 динара је у Туристичкој организацији Параћин. Свака похвала!

*

У селу Трешњевици, надамак Параћина виноградарци су марта месеца прославили „Дане вина“ уз добродошле песнике и уметнике. Ове свечане дане је обогатио VIII фестивал поезије. Гостовали су песници из Крушевца, Вршца, Јагодине, Неготина, Чачка, из Рогатице (Република Српска), Крњева. Доделјене награде и похвале. На тему „Грожђе, виногради и виноградарци“ учествовали су и ученици основних школа који су здушно написали песме и освојили награде. Уз пригодан програм додељене су и две специјалне награде професору Љубиши Рајковићу из Зајечара, аутору више од педесет књига и Горану Вучковићу из Неготина, песнику и уреднику књижевног часописа „Буктиња“. У доброј организацији домаћина Трешњевице и помоћи општине свакако је овај фестивал добио највише оцене а његов циљ је да устврди традицију, гостољубље и љубав према виноградима и уметности. Свакако су врата виноградарског краја поред Мораве отворена за све путнике намернике и будуће госте, љубитеље песме и винограда и вина... Добродошли!

*

У Параћину се одржава и Сајам Вина у хотелу „ПЕТРУС“ и сајам пчеларства у хали спортова. Одржавала се церемонија „Винског реда „Стева Писар 1805“ и увођење винара у „витешки ред“. Велики одзив гостију. Браво за организацију и домаћине!(март)

*

На сцени градског параћинског позоришта (Културни центар Параћин) успешно се изводи представа „Легија части“. Комад се игра по тексту режисера и драмског писца Братислава Браце Петковића (Београд, позориште Гаража). Представа се успешно игра и у другим градовима Поморавља. Ову причу су сјајно извели Данијела Шошкић у улози хероине из Првог светског рата, легендарне Милунке Савић, Томислав Ђорђевић у роли капетана Благоја Петровића, и Урош Младеновић који игра удбаша...

У оквиру програма (у продукцији Културног центра Параћин) играју се још две представе у извођењу домаћих глумаца: Представа Хамлета у Мрдуши Доњој; и Позориште то сам ја (млађи глумци, група од деветоро ученика Параћина и два

суседна града). У свечаној сали позоришта су и филмске пројекције па изволите!

*

Позориште је овог раног пролећа изгубило великог љубитеља уметности и једног од правих домаћина параћинског театра Јосифа Миленковића, Јосу, Јолета... Од Сузана и Марије које раде на билетарници београдског Звездара театра, организатора Ашкета, (где је Јосиф продуцирао представу „И лептири су слободни“) Тање Бошковић, Нине Јанковић и Зијада Соколовића који је Јосу називао братом али и његових најближих рођака по крви театар - параћинских глумаца, чуће се само речи хвале и поштовања! Јосиф је повезивао људе, организовао програме, фестивале, перформансе, стрпљиво слушао сараднике, млађе упутио у тајне посла. Био је један од амбасадора параћинске вароши као и његов деда Миленковић Јосиф, чувени кафеџија, домаћин некадашњег хотела Гранд. И отац Бора беше отворен човек за све посетиоце града на Црници. Милица Милша, глумица када је чула о одласку витеза Јосе написала је: нема више нашег Јолета, био је добар човек! Постоје анегдоте о овом Параћинцу.

Успео је да преко етно џез-групе Хазари доведе део џез фестивала „Нишвил“ па се џез ломиио и одјекивао у центру Параћина на лето 2008. године. На бини су били џезери из Француске, Јапана и Америке. Били смо повлашћени поред Сомбора и Суботице да добијемо комад тог слатког музичког колача. Поздрављају га и помињу његови рођаци по осмеху и енергији: Оливера Викторовић, Боле Стошић, Горица Поповић, Добрила Илић, музичари Хазара и потписник ових редова. Хвала Јоси за све а онајвише за опстанак позоришта. Знао си нас развеселити лепим и веселим програмима за срце али и великим представама и правим уметницима. Па и не може то свако, већ само онај који град Параћин представља као велику и културну варош.

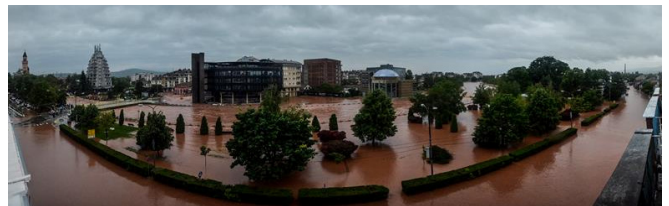
*

Од 18. до 21. маја одржава се АРТ ФЕСТ са разноврсним програмом: Предавање за родитеље

и васпитаче и учитеље са темом „Како успешно развијати IQ детета кроз игру“. Предавач др Ранко Рајовић. Промоција књиге и албума „Напет шоу“ Марка Шелића Марчела одржаће се у Сали позоришта. Млади и популаран Параћинац, апсолвент Филолошког Факултета у Београду, где и живи, је популарни репер и аутор песама. Својим текстовима он верно сведочи и критикује промене и непромене у савременом друштву.

20-ог маја је било вече *Stand up* комедије у простору позоришта. На тргу Бранка Крсмановића у 11 сати деца су поздравила пролеће у оквиру Дечје радионице.

*

15. маја је годину дана од поплава. Параћин се регенерише. Шетачи прво погледају у реку и одмере њен водостај, за сваки случај, превентивно. Пролеће и скоро рано лето отворило је баште на малом тргу. Корзо је отворен на један другачији начин. Последње занатлије стоје испред својих дућана... Усамљени амфитеатар у Градској библиотеци Вићентије Ракић чека да се растаурира и прими нове посетиоце: Нигде не беше тако лепог простора за културно мало лето у овој вароши! Манифестација Ноћ Музеја је успешно протекла. А по чаршији одушевљено причају о лепим вечерима у дворишту Завичајног Музеја.

Параћин све више постаје град бициклиста па се ради на култури скретања и културе возње. Од пре два месеца Параћинци су добили чувеног паука – па ко се непрописно паркира оде ауто уз допринос од 8000 динара. На Новом хотелу у стакленом видиковцу људи из околине све више долазе и уз мартини гледају са стаклене оазе на летњиковац и цркву... уживају у овом пејзажу...

Вила Теокаревића

Људи кажу да је Фабрика штофа, чувена по целој Европи продата новом власнику. Власник је

из Турске. Виле Теокаровића стоје отворених прозора без рагаста, без капије и паркета... Из вила и улице кестенова још се у мислима могу чути први тактови Штраусовог валцера и Борјаско коло и сећање на Теокаровиће и све текстилце раднике који су верно и вредно радили на пређи, на ткању, на уплетању нити које су правиле неку будућност па су се и Лондонци дивили чувеним штофовима и шепурили се својим громби капутима... у неко модерно време када су Битлси кренули да преплићу жице својих гитара. Али нити фабричког сукна и платна имале су своју историју – као што и град Параћин има. Сви смо ми кројили хронику свога родног града и још ћемо, ма где били, у Солуну на Аристотеловом тргу или у Бруклину, или наомак Domgasse улице у Бечу где је живео Моцарт или у белом Торонту, Новом Саду, Београду...

И док шетамо Кулпином (Војвођани то лепо раде) уз улазницу од 300 динара отварају се врата дворца Дунђерски за туристе (одржава се Фестивал свадби), присећамо се улице кестенова и штофарских вила које дубоко од туге дишу неком патином пожутелих листова и као да се чују звуци заборављених соната изнећу Два светска рата... Капије се не отварају јер их нема...вртови се не виде од растиња...

*

И још понешто: На Грзи још долазе туристи мада је поплава рељеф изменила. Ипак најбоља пастрмка и најбољи ваздух је управо између две колибе.

*

У Забреги се одржава традиционално ликовна, па фото колонија а сада и Прва књижевна колонија "Намасија 2015" са поруком Обреди петрушког живота... Мало помоћи од мештана и ето уметности и сведочења кроз поезију, платно, музику... Треба сачувати благо, нове генерације долазе....

Слађана Ристић

О ПРОШЛОСТИ И БУДУЋНОСТИ...

Недавно сам у дневним листовима „Политика“ и „Спортски журнал“ запазио чланак са фотографијом са промоције књиге „Фудбал у Београду за време Другог светског рата“ аутора Бранислава Р. Јовића.

Промоција је одржана у просторијама Фудбалског савеза Београд – зграда старог ДИФ-а. Издавач овог спортског документа је Фудбалски савез Београд.

Читајући књигу, коју сам добио захваљујући личним контактима са Савезом (књигу у Савезу могу прибавити и остали заинтересовани за ову врсту литературе), запазио сам на првој страни текст – цитирам:

„Страст за истином је најбољи израз животне снаге у човеку и нарочитог облика његовог поштовања самог себе.“ Иво Андрић

Издавач у лику генералног секретара др Јована Шурбатовића, изрекао је реченицу „Прошлост се мора оживети и пробудити ваша осећања.“ Та реченица, као и мисли академика и нобеловца Иве Андрића, подстакла ме је на размишљање да се наше удружење мора још више окренути свом завичају, граду и месту одакле смо потекли и постали оно што јесмо - часни и поштени људи које тај крај даје. Да подстакне не само оне који су чести посетиоци наших састанака, већ и све Параћинце и пријатеље Параћина.

Писмо – чланак има за циљ, како је наглашено, да нас подсети да се вратимо нашој прошлости, да подсети на знаменитости нашег краја.

На знаменитости врло често подсећа уредништво нашег гласила „Параћинац“, а врло исцрпне податке даје господин М. Димитријевић.

У „Билтену“ можемо прочитати о знаменитим личностима, о историјским споменицима, њиховом обнављању и друго о нашем крају.

Нажалост, морам констатовати да су многи од нас давно отишли из тог краја, тако да смо многе личности, догађаје, споменике културе – којих има много, заборавили или затворили у памћењу.

Народ који нема прошлост, нема ни будућност. Ми Параћинци имамо прошлост стару више векова и веома богату. Сетимо се манастира дуж Црнице, ископина у Параћину, Дреновцу и у подножју Јухора.

Циљ нашег удружења је да евоцирамо нашу прошлост, да чувамо тековине и гледамо у будућност, да се и даље дружимо и унапређујемо до сада стечено за ових петнаестак година нашег успешног рада.

Бранко Куцина

Позив на сарадњу у Параћинцу

Позив свим члановима и пријатељима нашег Удружења за сарадњу у нашем гласилу је стално отворен. Сваки користан текст, идеју, вест, коментар, информацију можете откуцати и послати нам на e-mail

udruzenje.paracinaca@gmail.com

Врло радо ћемо то објавити и поделити са осталим члановима удружења на страницама нашег гласила или на интернет презентацији или на Facebook профилу.

Хвала.

Редакција Гласила Параћинац

Захваљујемо се на сарадњи појединцима и колективима који су помогли излазак овог броја и позивамо будуће поклонице нашег гласила на сарадњу.

ПАРАЋИНАЦ
Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

СПОРТ

Завршена фудбалска сезона у зони запад

Завршена је фудбалска сезона 2014/15 у Зони Запад у којој Параћин има два представника: Јединство и СФС Борац.

Јединство је успешно завршило сезону као другопласирана екипа са надом да у наредној сезони освоји и сами врх табеле и пређе из овог у виши ранг такмичења.

Јединство има успешну сезону иза себе. Освојено 68 бодова, само 4 мање од првопласиране екипе Темнића 1924. Јединство је поражено на само 4 утакмице, две су биле нерешене док је све остале решила у своју корист, при чему се неке од победа биле врло убедљиве.

Док је Јединство скоро на врху, СФС Борац се борио са проблемима, при чему је чак доведено у питање и опстанак клуба. Међутим, уз велики ентузијазам стакларци ће наставити да се такмиче где и сада. Освојили су на крају сезоне 9. Место.

Kolo	Datum	Utakmica	Rezultat
1	16.08.2014	Jedinstvo - Župa	5:0
2	23.08.2014	Jedinstvo - Temnić 1924	2:2
3	31.08.2014	Kosanica - Jedinstvo	2:1
5	13.09.2014	Žitorađa - Jedinstvo	0:0
6	20.09.2014	Jedinstvo - Jedinstvo (M)	6:0
7	28.09.2014	Poljoprivrednik - Jedinstvo	1:6
8	04.10.2014	Jedinstvo - Trajal	6:1
9	11.10.2014	SFS Borac - Jedinstvo	1:3
10	18.10.2014	Jedinstvo - Juhor	5:1
11	26.10.2014	Levač - Jedinstvo	1:2
12	01.11.2014	Jedinstvo - Rembas	1:0
13	08.11.2014	FUD - Jedinstvo	3:1
14	15.11.2014	Jedinstvo - Dragocvet	8:0
15	23.11.2014	Lugomir - Jedinstvo	2:3
16	15.03.2015	Župa - Jedinstvo	0:1
17	22.03.2015	Temnić 1924 - Jedinstvo	1:0
18	28.03.2015	Jedinstvo - Kosanica	4:0
20	11.04.2015	Jedinstvo - Žitorađa	1:0
21	15.04.2015	Jedinstvo (M) - Jedinstvo	0:6
22	18.04.2015	Jedinstvo - Poljoprivrednik	4:0
23	26.04.2015	Trajal - Jedinstvo	2:0
24	02.05.2015	Jedinstvo - SFS Borac	4:0
25	10.05.2015	Juhor - Jedinstvo	0:1
26	16.05.2015	Jedinstvo - Levač	4:1
27	20.05.2015	Rembas - Jedinstvo	0:3
28	23.05.2015	Jedinstvo - FUD	2:0
29	31.05.2015	Dragocvet - Jedinstvo	1:2
30	06.06.2015	Jedinstvo - Lugomir	4:1

Остаје нам нада да ће наши Параћински клубови бити још успешнији наредне сезионе.

С.Т.Ж.

Табела Зоне Запад 2014/15

Poz	Tim	UT	PB	N	PR	DG	PG	GR	BOD
1	Temnić 1924	28	22	6	0	85	19	+66	72
2	Jedinstvo	28	22	2	4	85	20	+65	68
3	Kosanica	28	15	6	7	51	30	+21	51
4	Žitorađa	28	14	7	7	53	27	+26	49
5	FUD	28	13	2	13	55	38	+17	41
6	Juhor	28	11	7	10	56	42	+14	40
7	Poljoprivrednik	28	11	6	11	59	63	-4	39
8	Župa (-1)	28	12	3	13	44	39	+5	38
9	SFS Borac	28	10	4	14	47	44	+3	34
10	Lugomir	28	10	4	14	51	62	-11	34
11	Rembas	28	10	4	14	39	77	-38	34
12	Levač	28	9	5	14	36	53	-17	32
13	Trajal	28	9	2	17	32	60	-28	29
14	Jedinstvo (M)	28	8	5	15	34	74	-40	29
15	Dragocvet	28	1	3	24	22	101	-79	6

Захвалница

Драгим пријатељима из Удружења Крагујевчана и пријатеља Крагујевца се захваљујемо на веома успешној сарадњи.

PUTUЈТЕ JEFTINO, BRZO I UDOBNO!

eurolin PARACIN

Гласило удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

Редакцијски одбор: др Саша Живановић (главни уредник), Борко Качунковић, Петар Живановић, Дејан Лазаревић, Слађана Ристић (секретар редакције).

Техничка припрема и уређење: др Саша Живановић

Адреса: бул. Деспота Стефана 12, Београд

веб адреса: www.paracinac.com

Можете нас пратити на Facebook профилу Udrusenje Paracinaca i prijatelja Paracina u Beogradu, као и на нашем сајту на адреси www.paracinac.com.

ПАРАЋИНАЦ
Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

